

РЕШЕНИЕ

№ 4979

гр. София, 27.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 07.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4623** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Ш., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., принудително настанен в СДВНЧ-Б. към Дирекция „Миграция“ – МВР, с адрес: [населено място], [улица], чрез адв.Т. И., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 7-Г против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-484/15.04.2021 г., издадена от Началник на Сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, СДВР-Министерство на вътрешните работи /МВР/, с която му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/- „връщане на чужденец до страна по произход“.

В жалбата са релевирани доводи, че оспорената заповед е необоснована, незаконосъобразна, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, се представлява от адв. И., САК, който моли съда да отмени оспорената заповед по изложените в жалбата съображения.

Ответникът – Началник на Сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, СДВР-Министерство на вътрешните работи, в писмена защита изразява становище за неоснователност и недоказаност на депозираната жалба. От съда се иска да потвърди издадената заповед като правилна и законосъобразна.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № УРИ 5392 ПАМ-484/06.11.2018 г., издадена от Началник на Сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, СДВР-МВР на А. Ш. е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“. На основание чл. 60, ал. 1 от АПК е допуснато и предварително изпълнение. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 15.04.2021г. на език, който жалбоподателя владее, което същият е удостоверил лично със своя подпис.

С Докладна записка рег. № УРИ 5392р-604/15.04.2021 г., е уведомен Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, че на 15.04.2020 г. около 10.00 часа, е задържан чуждият гражданин А. Ш., гражданин на А., за когото е установено, че има съвпадение с други лични данни. При направена справка в АИС БДС е установено, че чужденецът има ЛНЧ:[ЕГН] с имена - А. Ш., гражданин на А.. От допълнителни справки е установено, че спрямо А. Ш. има издадена Заповед №85/28.01.2021 г. на ОМ-СДВР на основание чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ, но с лични данни А. Б., [дата на раждане], гражданство – А.. Установено е, че чужденецът е настаняван в СДВНЧ – С. на 28.01.2021 г., след което е предаден на ДАБ при МС на РБ.

От извършена справка в АИС – Бежанци е установено, че по подадената от чужденеца молба за предоставяне на международна закрила в РПЦ С. е постановено Решение № УП-115/10.03.2021 г. за отказ за предоставяне на международна закрила, издадено от Интервюиращ орган на ДАБ при МС. С Решение № 2342/08.04.2021 г., постановено по административно дело № 2727/2021 г. по описа на АССГ, решението на ДАБ при МС е потвърдено като правилно и законосъобразно. Същото е окончателно на основание чл. 85, ал. 1 от ЗУБ.

Със Заповед № УРИ 5392 ПАМ-485/15.04.2021 г. на Началник на Сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, СДВР-МВР, на А. Ш., е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ – принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“. Заповедта е връчена на 15.04.2021 г., като е оспорена с жалба пред АССГ. От служебна справка в деловодната система на АССГ е установено, че по жалбата срещу заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ е постановено решение от 18.05.2021г. по административно дело № 4445/2021 г. по описа на АССГ, с който съдебен акт жалбата е оставена без уважение.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ. Процесната заповед е връчена на жалбоподателя на 15.04.2021г., жалбата е депозирана директно до съда на 27.04.2021 г., видно от поставения върху същата входящ номер. Относно посочения в оспорената заповед срок за обжалване, следва да се има предвид, че съгласно разпоредбите на ЗЧРБ и по-специално чл. 46, ал. 1 от същия закон, заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на АПК, а именно в 14-дневен срок от връчването им, който в настоящия случай е спазен.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Процесната заповед е издадена от компетентен административен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – Началник на Сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, СДВР-МВР, видно от представената Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директор на СДВР, с която упълномощава Началник сектор „Незаконна миграция“ да налага ПАМ по чл. 39а, ал. 1 и чл.44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ /л.16-17/.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл.59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 41, т. 2 вр. чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че чужденецът е с установена самоличност, но се е представил с други имена, не е напуснал територията на страната и пребивава без разрешение.

Заповедта е надлежно мотивирана и съдържа както правни, така и фактически основания. Същите по ясен и недвусмислен начин, излагат съображенията на административния орган, като дават възможност на засегнатото лице да се запознае с основанията за налагане на съответната мярка, а на съда да упражни ефективен съдебен контрол.

При издаването и не са допуснати съществени процесуални нарушения. Следва да се посочи изрично, че оспорената заповед е била издадена в много кратък срок след задържането на чужденеца от полицейските органи на ОДЦ – 02 – РУ – СДВР във връзка с получен сигнал в 09:30 часа патрул на 02 РУ – СДВР са задържали чужд гражданин без документи за самоличност. Установено е, че по отношение на същия има влязло в сила решение за отказ за предоставяне на международна закрила, както и че спрямо него има издадена на основание чл.44, ал. 13 от ЗЧРБ друга заповед, но с посочени други лични данни – А. Б., [дата на раждане], гражданство – А.. Предвид установеното е прието, че поради опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на наложената ПАМ е допуснато предварително изпълнение на същата на основание чл. 60, ал. 1 от АПК. Ето защо непредставянето на възможност на жалбоподателя да изрази становище по смисъла на чл. 34, ал. 3 от АПК не води до незаконосъобразност на атакуваната от него заповед, защото административният орган не е установявал наличието на факти, които не са били известни на А. Ш.. Дори и да се приеме, че е налице известно нарушение, същото не е съществено, защото на жалбоподателя с обжалването в настоящето съдебно производство е предоставена пълната възможност да изясни всички факти и обстоятелства, които са от значение за налагане на мярката. Съдът не установи и нарушение на нормата на чл. 35 от АПК, тъй като намира, че оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка. Поради, което неоснователни се явяват и възраженията за нарушение на чл. 34, ал. 3 и чл. 35 от АПК.

По тази причина, съдът намира, че правилно административният орган е предприел възможно най-бързо във времето мерки по ЗЧРБ заради установените условия за реализация на същите. В тази връзка възраженията на жалбоподателя за нарушение на нормата на чл. 39б, ал.1 от ЗЧРБ са неоснователни.

В заповедта изрично е посочено като правно основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, като административният орган е възприел изложеното от фактическа страна в Докладна записка УРИ № 5392р-604/15.04.2021г. По арг. от т. 3 от Тълкувателно решение № 16/1975 г., на ОС на ВС, съдът възприема изложеното в мотивите на актовете, послужили като основание за издаване на обжалваната заповед, и като

мотиви на последната. Поради това са налице в достатъчна степен изложени правни и фактически основания за издаване на заповедта, като са събирани и взети предвид всички относими доказателства.

Съдът намира, че е налице соченото правно основание за издаването ѝ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, а именно, в хипотезата на връщане, което се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище. По отношение на жалбоподателя, не е спорно, че е налице Решение № УП-1155/10.03.2021 г. на Интервюиращ орган при ДАБ-МС, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, и то е влязло в законна сила.

В чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, изрично е изведено като основание за издаване на ПАМ от вида „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, наличието на влязло в сила решение за отказ по ЗУБ. Следва да бъде споделено становището на административния орган, че са налице основанията за налагане на процесната ПАМ, т.е. наложената на жалбоподателя мярка на административна принуда е в съответствие с материално правните разпоредби и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК. По отношение на жалбоподателя е настъпил право прекратяващ юридически факт – отказ за международна закрила по ЗУБ. Ненапускането на Република България след непризнато право на статут по ЗУБ, попада в хипотезата на приложената норма.

Според постоянната практика на СЕС, при установяване, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, параграф 1 от Директива 2008/115/ЕО, при съобразяване с предвидените в член 6, параграфи 2 - 5 от нея изключения, да приемат решение за връщане. Следователно взетото решение на административния орган за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право и не се установяват изключенията по чл.6, пар. 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директивата.

Неоснователно е възражението за незаконосъобразност на акта, аргументирано с позоваване на чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ, според която в заповедта за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т.1 и 2 от ЗЧРБ се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да изпълни доброволно задължението за връщане, какъвто в разглеждания акт не е определен. Нормата урежда процедурата по изпълнение на ограничителната мярка, която процедура не представлява елемент от фактическия състав по налагане на самата ПАМ. Определянето на срок за доброволно изпълнение на заповедта представлява властническо волеизявление на органа, отделно и независимо от волеизявлението за налагане на ПАМ, което се намира във функционална връзка с последното – за да бъде определен срок за доброволно изпълнение на ПАМ, следва да е наложена ПАМ, но неопределянето на срок за доброволно изпълнение не представлява основание за незаконосъобразност на самата ПАМ, доколкото не е елемент от фактическия състав на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Неоснователни се явяват и изложените възражения за липса на точно в коя държава следва бъде върнат жалбоподателят. Видно от представената по делото докладна записка, основание за издаване на оспорената заповед е, че изрично е посочено, че жалбоподателят следва да бъде върнат в страната си по произход, а съгласно доказателствата по делото и неоспорено от страните това е А.. Преценката дали А. се явява сигурна по отношение на чужденеца подлежи на установяване по

реда на ЗУБ, т.е по реда друго производство, свързано с произнасяне по депозирана молба за предоставяне на международна закрила. Отделно от това, жалбоподателят е заявил пред административния орган, издал оспорения административен акт – категоричен отказ да се завърне в А., както и че желае да се установи в Германия.

Така изложеното води до извода, че при издаване на заповедта не е допуснато нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Решението за налагане на мярката е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г.

По силата на чл. 9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл. 46, § 5 от същата директива, държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата. В процесния случай процедурата по предоставяне на закрила по отношение на жалбоподателя е приключила с влязло в сила решение, поради което оставането му в Република България е лишено от основание.

Според константната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., С-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело А., С-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело М., С-166/13, т.57. Следователно взетото решение за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав, счита, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в съответната форма, като са спазени процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването и, същата не страда от пороци, обуславящи нейната отмяна, поради което депозираната жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I-во отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., принудително настанен в СДВНЧ-Б. към Дирекция „Миграция“ – МВР, с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Т. И., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 7-Г против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-484/15.04.2021 г., издадена от Началник на Сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“, СДВР-Министерство на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка - „връщане на чужденец до страна по произход“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: